DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 8 lipca 1960 r. Nr 10 Poz. 53—59

TREŚĆ:

53.

ZARZĄDZENIE nr 128 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 czerwca 1960 r.

w sprawie ustanowienia norm resortowych.

(znak: TB-3/1-2/60)

Na podstawie art. 12, pkt 1 dekretu z dnia 4 marca 1953 r. o normach i o Polskim Komitecie Normalizacyjnym (Dz. U. nr 15, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się jako normy resortowe obowiązujące w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:

w zakresie środków produkcji budowlanej —

RN-60/MB-0330 — „Rusztowania budowlane z rur stalowych. Części rusztowań".

RN-60/MB-0331 — „Rusztowania budowlane z rur stalowych. Stojakowe zewnętrzne i wewnętrzne. Warunki techniczne montażu i demontażu".

w zakresie materiałów i elementów budowlanych —

RN-60/MB-1401 — „Trocinobeton cementowy i cementowo-wapienny".

w zakresie robót budowlanych i ich odbioru —

RN-60/MB-3279 — „Posadzki kwaso-i ługoodporne asfaltowe. Warunki techniczne wykonania".

w zakresie robót montażowo-instalacyjnych i ich odbioru —

RN-60/MB-3832 — „Urządzenia teleelektryczne. Instalacje wnętrzowe. Dobór i układanie przewodów. Przepisy ogólne".

§ 2. 1. Unieważnia się normy resortowe:

RN-57/MB-0326 — „Rusztowania rurowe fasadowe. Złącze obrotowe. Zespół".

RN-57/MB-0327 — „Rusztowania rurowe fasadowe. Złącze obrotowe. Chomątko złącza".

RN-57/MB-0328 — „Rusztowania rurowe fasadowe. Złącze obrotowe. Śruba chomątka".

RN-57/MB-0329 — „Rusztowania rurowe fasadowe. Złącze obrotowe. Podkładka śruby chomątka".

2. Jednocześnie uchyla się przepis § 1 pkt 18—21 zarządzenia nr 16 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 3 maja 1957 r. w sprawie ustanowienia norm resortowych (Dz. Urz. MBiPMB nr 1, poz. 1).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1960 r.

MINISTER
M. Olewiński

54.

ZARZĄDZENIE nr 131 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 22 czerwca 1960 r.

w sprawie fundowania przez przedsiębiorstwa stypendiów dla studentów szkół wyższych.

(znak: ZB/6/60)

Na podstawie uchwały nr 181 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. w sprawie rozszerzenia zakresu stosowania stypendiów fundowanych dla studentów szkół wyższych (Mon. Pol. nr 50, poz. 236) oraz w związku z instrukcją Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 3 czerwca 1960 r. w sprawie szczegółowych zasad, trybu i terminów zgłaszania wniosków o fundowaniu stypendiów studentom szkół wyższych oraz ustalania rozdziału stypendiów fundowanych na rok szkolny 1960/1961 (Mon. Pol. nr 50, poz. 239) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych powinny zapewnić sobie planowy dopływ pracowników z wyższym wykształceniem w drodze fundowania stypendiów dla studentów szkół wyższych w ilości odpowiadającej potrzebom, określonym w wieloletnich planach przedsiębiorstwa, dotyczących zatrudniania pracowników z wyższym wykształceniem.

§ 2. Stypendia fundowane mogą być:

1) ze środków własnych przedsiębiorstwa,

2) z budżetu państwa (budżetu centralnego).

§ 3. 1. Fundowanie stypendiów całkowicie ze środków własnych przedsiębiorstwa odbywa się na zasadach, określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie pomocy stypendialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. nr 6, poz. 35) oraz zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 maja 1959 r. w sprawie zasad i techniki finansowania stypendiów fundowanych dla studentów szkół wyższych (Mon. Pol. nr 51, poz. 235).

2. Fundowanie stypendiów z budżetu Państwa odbywa się zgodnie z zarządzeniem oraz instrukcją, stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 4. W przypadkach, gdy to jest potrzebne dla zapewnienia pełnego pokrycia zapotrzebowania i lepszego rozmieszczenia na terenie kraju kadr z wyższym wykształceniem, zarządy i zjednoczenia dokonują zmian (podwyższenia lub obniżenia) w liczbach stypendiów fundowanych, zaplanowanych przez nadzorowane przedsiębiorstwa.

§ 5. 1. Srodki finansowe z budżetu ministerstw, sprawujących nadzór nad szkołami wyższymi, na stypendia fundowane są przyznawane na okres 10 miesięcy w ciągu roku szkolnego.

2. Przedsiębiorstwa, których wnioski o przydzielenie stypendiów fundowanych z budżetu centralnego zostały uwzględnione, uczestniczą w każdym stypendium w okresie jego wypłacania kwotą 100 zł miesięcznie płatną ze środków własnych.

3. W okresie dwóch miesięcy wakacyjnych, w których stypendia ze środków budżetowych ministerstw, sprawujących nadzór nad szkołami wyższymi nie sa wypłacane (ust. 1), wypłata stypendium fundowanego przez szkołę wyższą może nastąpić jedynie na wniosek przedsiębiorstwa i z jego środków własnych.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwa fundujące stypendia mogą wskazać kandydata do stypendium lub zastrzec pierwszeństwo dla kandydata pochodzącego z miejscowości, w której przedsiębiorstwo się znajduje bądź też z pobliskiej miejscowości.

2. Jeżeli stypendysta podejmujący po ukończeniu studiów pracę w przedsiębiorstwie, którego stypendium pobierał w okresie studiów, nie jest stałym mieszkańcem miejscowości, będącej siedzibą przedsiębiorstwa lub pobliskiej miejscowości, przedsiębiorstwo obowiązane jest zapewnić mu mieszkanie w pierwszej kolejności.

§ 7. Zawieranie umów ze stypendystami odbywa się zgodnie z przepisami, powołanymi w § 3 ust. 1 zarządzenia oraz w zarządzeniu Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 stycznia 1959 r. w sprawie wykonania zarządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie pomocy stypendialnej dla studentów szkół wyższych (M.P. nr 51, poz. 235).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 22 czerwca 1960 roku.

MINISTER
M. Olewiński

Załącznik do zarządzenia nr 131
Ministra Budownictwa i Przemysłu
Materiałów Budowlanych z dnia
22 czerwca 1960 r.

INSTRUKCJA

w sprawie trybu i terminów zgłaszania wniosków o ufundowaniu stypendiów.

1. Przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych składają corocznie w terminie do dnia 25 czerwca wnioski o ufundowaniu stypendiów do swojej jednostki bezpośrednio nadrzędnej sporządzone według załączonego do instrukcji wzoru (zał. nr 1) w 2-ch egzemplarzach.

2. Zarządy i zjednoczenia dokonują analizy i ewentualnych zmian zgłoszonych przez przedsiębiorstwa wniosków, zwracając zwłaszcza uwagę na zakłady pracy położone na terenach odczuwających szczególny brak kadr z wyższym wykształceniem, sporządzają zestawienie zbiorcze nadesłanych wniosków i przesyłają je do Departamentu Zatrudnienia, Płac i Bezpieczeństwa Pracy w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku.

3. Departament Zatrudnienia, Płac i Bezpieczeństwa Pracy w terminie do dnia 9 lipca przedkłada Ministrowi do podpisu opracowane zbiorcze zestawienie stypendiów fundowanych w celu przesłania zainteresowanym ministrom do zatwierdzenia według załączonego wzoru, stanowiącego załącznik nr 2 do instrukcji.

4. Po uzyskaniu zatwierdzenia zbiorczych zestawień stypendiów fundowanych z resortów, którym podlegają szkoły wyższe, Departament Zatrudnienia, Płac i Bezpieczeństwa Pracy zawiadamia w treminie do dnia 20 sierpnia zainteresowane zarządy i zjednoczenia o zatwierdzeniu wniosków, dotyczących stypendiów fundowanych.

5. Zarządy i zjednoczenia zawiadamiają w terminie do dnia 25 sierpnia nadzorowane przedsiębiorstwa o zatwierdzeniu wniosków, dotyczących stypendiów, które dany zakład pracy zobowiązał się ufundować. Odpis zawiadomienia zarządy i zjednoczenia przesyłają do Ministerstwa, któremu podlega szkoła wyższa.

6. Przedsiębiorstwa zobowiązane sa w terminie do 10 września powiadomić właściwe szkoły wyższe o ufundowaniu stypendiów. Odpis zawiadomienia przesyłają przedsiębiorstwa do jednostki nadrzędnej.

Załącznik nr 1 do instrukcji w sprawie trybu i terminów zgłaszania wniosków o ufundowanie stypendiów.

. . . .
(nazwa zakładu pracy)

. . . .
(adres, powiat, województwo)

. . . .
(nazwa jednostki nadrzędnej)

. . . .
Min. Bud. i Przem. Mat. Bud.

WNIOSEK

w sprawie fundowania stypendiów w szkołach wyższych

. . . .
nazwa zakładu pracy

proponuje na rok szkolny 1960/61 stypendia fundowane wyszczególnione w pozycji A i B i informuje, że w roku szkolnym 1959/60 posiada zawarte umowy na stypendia fundowane wyszczególnione w pozycji C i D.

Rodzaj stypendiów	Kierunek studiów (wydział ew. specjalność)	Nazwa i siedziba szkoły wyższej	Liczba stypendiów					Okres wypłaty stypendiów
			Na roku studiów				Razem	
			I	II	III	IV i wyższym		
	1	2	3	4	5	6	7	8
A. stypendia proponowane z budżetu centralnego								
B. stypendia proponowane wyłącznie ze środków własnych								
C. stypendia kontynuowane z budżetu centralnego								
D. stypendia kontynuowane wyłącznie ze środków własnych.								

Objaśnienia do załącznika nr 1

Pozycja A. Należy podać liczbę stypendiów, które zakład pracy chciałby ufundować z budżetu centralnego, uczestnicząc jedynie w każdym stypendium kwotą 100 zł miesięcznie.

Rubr. 1. Należy podać nazwę kierunku studiów (wydziału). Specjalności można podawać jedynie w odniesieniu do stypendiów fundowanych na IV i ewent. III roku studiów.

Rubr. 3. Na I roku studiów może otrzymać stypendium fundowane tylko student, który przepracował w danym zakładzie pracy co najmniej jeden rok.

Rubr. 8. Należy podać liczbę miesięcy wypłaty stypendium biorąc pod uwagę, że stypendia fundowane z budżetu centralnego wypłacane są przez 10 miesięcy w roku. Jeżeli zakład pracy proponuje wypłatę stypendium przez 12 miesięcy w roku (tj. również i w okresie wakacji letnich), obowiązany jest przeznaczyć dodatkowe środki z funduszów własnych na wypłatę 2-ch stypendiów w okresie wakacyjnym.
Oznacza to, że zakład pracy obowiązany jest zapewnić oprócz kwoty 1.000 zł (10 × 100 zł), stanowiącej udział zakładu stypendium, również kwotę —
a) na II i III roku studiów — 1.000 zł (2 × 500) i
b) na IV i wyższych latach studiów — 1.100 zł (2 × 550).

Pozycja B. Należy podać liczbę stypendiów, które będą całkowicie opłacane ze środków własnych zakładów pracy bez względu na to, czy zakład ufunduje te stypendia w wysokości stypendium zwyczajnego, czy też wykorzysta swoje uprawnienia do ustalenia stypendiów fundowanych ze środków własnych w wysokości do 20% wyższej od stypendiów zwyczajnych.

Rubr. 1. — 7. Wypełnia się wg wskazówek określonych dla wypełnienia pozycji A.

Rubr. 8. — Należy podać proponowany przez zakład pracy okres wypłaty stypendiów w ciągu roku.

Pozycja C. Należy podać liczbę stypendiów, które zostały ufundowane przez zakład pracy w okresie poprzednim i finansowane są częściowo ze środków przyznanych na ten cel z budżetu centralnego, a które kontynuowane będą w r. 1960/61 — stosownie do zawartych ze studentami umów.

Rubr. 1 — 8. Wypełnia się jak w pozycji B.

Pozycja D. Wypełnia się analogicznie jak poz B i C, uwzględniając wyłącznie stypendia, które zostały ufundowane przez zakład pracy w okresie poprzednim ze środków własnych i kontynuowane są w r. 1960/61 — zgodnie z umowami, zawartymi ze studentami.

Uwaga:

Przy opracowywaniu wniosków należy posługiwać się nazwami kierunków studiów i specjalności, określonymi w załączniku nr 2 do instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 3 czerwca 1960 r. w sprawie szczegółowych zasad, trybu i terminów zgłaszania wniosków o fundowaniu stypendiów studentom szkół wyższych oraz ustalania rozdziału stypendiów fundowanych na rok szkolny 1960/61 (Mon. Pol. Nr 50, poz. 239).

MINISTERSTWO BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Załącznik nr 2 do instrukcji w sprawie trybu i terminów zgłaszania wniosków o ufundowanie stypendiów.

ZBIORCZE ZESTAWIENIE STYPENDIÓW FUNDOWANYCH

Województwo	Kierunek studiów (wydział ew. specjalność)	Nazwa i siedziba szkoły wyższej	Liczba stypendiów					
			Na roku studiów				razem	
			I	II	III	IV i wyższym		
	1	2	3	4	5	6	7	8
A. stypendia proponowane z budżetu centralnego								
ogółem								
w tym: województwo								
B. stypendia proponowane wyłącznie ze środków własnych								
ogółem								
w tym: województwo								
C. stypendia kontynuowane z budżetu centralnego								
ogółem								
w tym: województwo								
D. stypendia kontynuowane wyłącznie ze środków własnych								
ogółem								
w tym: województwo								

55.

OKÓLNIK nr 34 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 czerwca 1960 r.

w sprawie niewypłacania wynagrodzenia pracownikom resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych za czas nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy.

(znak: GM/2/9-12/38/60)

W związku z niejednolitą praktyką w zakresie niewypłacania wynagrodzenia za czas nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy należy stosować zasady, zawarte w piśmie okólnym nr 85 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1960 r. w sprawie niewypłacania wynagrodzenia za czas nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy:

1. Pracownikom płatnym miesięcznie, opuszczającym pracę bez usprawiedliwienia, nie przysługuje — zgodnie z obowiązującymi przepisami — wynagrodzenie za czas nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy.

2. Zasada określona w ust. 1 dotyczy również pracowników, zatrudnionych w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych, których stosunki służbowe są unormowane szczególnymi przepisami prawnymi (pragmatyki służbowe lub inne przepisy normujące prawa i obowiązki pracowników) oraz pracowników kontraktowych.

3. Pracownicy płatni miesięcznie z góry obowiązani są do zwrotu takiej części otrzymanego wynagrodzenie miesięcznego, jaka przypada za każdy dzień nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy.

4. Wszystkim pracownikom płatnym miesięcznie, opuszczającym pracę bez usprawiedliwienia, należy przy najbliższej wypłacie zmniejszać wynagrodzenie o odpowiednią część miesięcznego wynagrodzenia, obejmującą czas nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy — bez względu na to czy wynagrodzenie jest wypłacane z dołu czy z góry. Wynagrodzenie tych pracowników za jeden dzień wynosi $^1/_{25}$ ich wynagrodzenia miesięcznego, jeżeli układ zbiorowy lub przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

MINISTER
M. Olewiński

56.

OKÓLNIK nr 35 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 20 czerwca 1960 r.

w sprawie ustalania szczegółowych wytycznych, dotyczących normowania środków obrotowych.

(znak: FE/3/32/60)

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 24 maja 1960 r. w sprawie zasad normowania środków obrotowych i ustalania pasywów stałych w przedsiębiorstwach państwowych (Mon. Pol. nr 46, poz. 221) ustala się, co następuje:

§ 1. Dyrektorzy: zjednoczeń przemysłu kluczowego i terenowego, Zjednoczonych Zakładów Stolarki Budowlanej, Centrali Materiałów Budowlanych — Zarządu Przedsiębiorstw, Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Zarządu Projektowania Budownictwa ustalą szczegółowe wytyczne w sprawie normowania środków obrotowych, dostosowane do warunków organizacyjno-technicznych nadzorowanych przez nich przedsiębiorstw oraz uwzględniające normy techniczno-ekonomiczne.

§ 2. Wytyczne, o których mowa w § 1, należy w terminie do dnia 1 sierpnia 1960 r. uzgodnić z centralami banków finansujących działalność eksploatacyjną przedsiębiorstw, których wytyczne te dotyczą.

§ 3. Po jednym egzemplarzu uzgodnionych wytycznych należy przesłać do Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Finansowo-Ekonomiczny.

§ 4. Traci moc okólnik nr 12 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 28 lutego 1959 r. w sprawie uprawnień w zakresie ustalania szczegółowych wytycznych, dotyczących normowania środków obrotowych. (Dz. Urz. MBiPMB nr 8, poz. 43).

§ 5. Okólnik obowiązuje od dnia 1 stycznia 1960 r.

MINISTER
M. Olewiński

57.

OKÓLNIK MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ I PREZESA KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 4 czerwca 1960 r.

w sprawie stosowania normatywu projektowania mieszkań i budynków mieszkalnych wielorodzinnych w miastach i osiedlach.

Dla ustalenia jednolitej interpretacji nowego normatywu podaje się następujące wyjaśnienia co do niektórych przepisów normatywu.

1. W § 2, ust. 3 uchwała nr 364 Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1959 r. (Mon. Pol. nr 81, poz. 422), upoważnia Ministra Gospodarki Komunalnej do udzielania w porozumieniu z Prezesem KUA — zezwoleń na odstępstwa od stosowania normatywu na wniosek zainteresowanego inwestora centralnego. Podobną delegację na udzielenie zezwoleń na odstępstwa od przepisów normatywu w stosunku do określonego projektu daje Prezesowi KUA pkt 7 normatywu, przy czym w tym przypadku zezwoleń powyższych udziela Prezes KUA w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej.

Otrzymane zapytania, dotyczące podziału kompetencji w zakresie udzielania zezwoleń na odstępstwa od normatywu, wymagają następujących wyjaśnień: § 2, ust. 3 uchwały nr 364 dotyczy udzielenia generalnych zezwoleń na odstępstwa od normatywu na etapie opracowywania założeń projektowych z punktu widzenia zamierzenia inwestycyjnego. Przykład: analiza struktury rodzinnej oraz potrzeb konkretnego osiedla wskazuje na konieczność budowy większej ilości mieszkań dużych, co w konsekwencji nie pozwala na osiągnięcia w projektowanym zestawie mieszkań normatywnej średniej wielkości mieszkania, wynoszącej maximum 44 m² powierzchni użytkowej. W tym przypadku ewentualnego zezwolenia na odstępstwo od normatywu udziela Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Prezesem KUA.

Natomiast punkt 7 normatywu ma zastosowanie do odstępstw od normatywu o charakterze odchyleń od ścisłego przestrzegania przepisów normatywów, wynikających ze specjalnych trudności lub przeszkód prawidłowego rozwiązania mieszkań w poszczególnych projektach wskutek szczegółowej lokalizacji narzucającej specjalny kształt budynku, w budynkach typu mieszanego itp.

W tym przypadku zezwolenia na odstępstwo od normatywu udziela Prezes KUA w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej.

2. Nowy normatyw nie dotyczy między innymi małych domów mieszkalnych (punkt 1.2 normatywu). Przez mały dom mieszkalny należy rozumieć dom mieszkalny nie posiadający więcej niż cztery lokale mieszkalne, z których żaden nie przekracza 110 m² powierzchni użytkowej zgodnie z § 2, ust. 3, pkt 2 uchwały nr 81 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1957 r. (Mon. Pol. nr 22, poz. 157).

3. W punkcie 5.1.3. normatyw operuje terminem „pow. ogólna budynku" zaś w punkcie 5.1.5. terminem „pow. budynku", gdzie opuszczono słowo „ogólna" nie dając przy tym w punkcie 3 definicji tego pojęcia.

W obu przypadkach określenie dotyczy powierzchni ogólnej budynku, przez którą należy rozumieć sumę powierzchni wszystkich kondygnacji naziemnych budynku w zewnętrznym obrysie murów, bez prześwitów i podcieni oraz bez wbudowanych usług i pomieszczeń niemieszkalnych, nie związanych z użytkowaniem budynku np. lokale sklepowe, administracja itp.

4. Liczne zapytania dotyczące struktury mieszkaniowej zwłaszcza w odniesieniu do budownictwa plombowego oraz budownictwa objętego planami zagospodarowania przestrzennego zespołów mieszkalnych o częściowo istniejącej zabudowie, przy czym niektóre wypowiedzi na ten temat postulują podania obowiązującej obecnie struktury mieszkaniowej.

Istotnie, nowy normatyw zrywa z dotychczasową zasadą ustalenia jednej sztywnej struktury mieszkaniowej dla wszystkich zespołów mieszkaniowych projektowanych w kraju, na rzecz średniej wielkości mieszkania o powierzchni użytkowej 44 m^2 jako obowiązującej w planowaniu i projektowaniu.

Wg wyjaśnień zawartych w normatywie jest to średnia uzyskana w projektowanym zestawie mieszkań, jako wynik podzielenia sumy powierzchni użytkowej wszystkich mieszkań tego zestawu przez ich ilość. Średnia wielkość mieszkania zależy zatem od struktury projektowanego zestawu i od wielkości powierzchni użytkowej poszczególnych mieszkań, może więc być regulowana przez odpowiedni dobór tych czynników.

Za zestaw mieszkań, w którym średnia wielkość mieszkania powinna być utrzymana na poziomie nie wyższym od obowiązującego poziomu kontrolnego — uważa się blok mieszkaniowy lub zespół innej wielkości, objęty jednym planem urbanistycznym szczegółowego zagospodarowania przestrzennego. Nowe ujęcie struktury umożliwia inwestorowi programowanie zestawu mieszkań, odpowiadającego w przybliżeniu strukturze wielkości rodzin tej grupy użytkowników, której zakwaterowanie jest przewidywane w tym zestawie, lub też inwestor przystępując do programowania zestawu mieszkań dla projektowanego zespołu osiedlowego, powinien być zorientowany co do struktury wielkości rodzin, dla których zespół osiedlowy ma być zaprojektowany.

W celu programowania struktury mieszkaniowej, odpowiadającej potrzebom przyszłych mieszkańców zespołu mieszkaniowego, konieczne jest przeprowadzenie analizy tych potrzeb w założeniach projektowanych w oparciu o aktualną i przewidywaną strukturę rodzinną miasta lub osiedla.

W tym zakresie należy nawiązać ścisłą współpracę z miejskimi komisjami planowania gospodarczego, które powinny dostarczyć inwestorom odpowiednich materiałów, pozwalających na prawidłowe programowanie struktury mieszkaniowej.

Dla wstępnego wyprowadzenia średniej wielkości mieszkania w programowanym zespole inwestor powinien przyjąć średnie arytmetyczne powierzchni użytkowych poszczególnych kategorii mieszkań, obliczone na podstawie danych z tablicy nr 1 normatywu. Wynosza one:

dla mieszkań kategorii	M1 — 18,5 m^2
„ „	M2 — 27 m^2
„ „	M3 — 35,5 m^2
„ „	M4 — 45 m^2
„ „	M5 — 54 m^2
„ „	M6 — 62 m^2
„ „	M7 — 69 m^2

Podane powierzchnie użytkowe poszczególnych kategorii mieszkań zostały przyjęte podczas opracowywania normatywu dla wyliczenia normatywnej średniej wielkości mieszkań przy założonej strukturze rodzinnej odpowiadającej w przybliżeniu przeciętnej strukturze, kształtującej się na terenie kraju.

Należy podkreślić, że wstępne obliczenie średniej wielkości mieszkania dla danego zestawu mieszkaniowego może przynieść przekroczenie normatywu ustalonego na maximum 44 m^2 powierzchni użytkowej mieszkania tylko w przypadku programowania większej ilości mieszkań dużych, tj. M-5 i większych.

W tym przypadku — jeżeli ta struktura jest uzasadniona potrzebami wynikającymi ze struktury rodzinnej przyszłych mieszkańców, jest możliwe uzyskanie zezwolenia Ministra Gospodarki Komunalnej na odstępstwa od normatywu w myśl punktu 1 niniejszego komentarza.

Dla konsekwentnego przeprowadzenia realizacji programowej struktury mieszkaniowej, konieczne jest zachowanie następującego toku postępowania.

Inwestor w założeniach projektowych ustala następujące dane wyjściowe:

a) ogólną ilość jednostek mieszkaniowych w zespole,
b) strukturę mieszkaniową zespołu,
c) średnią wielkość mieszkania w zespole, która jest wielkością kierunkową dla tego zespołu.

Główny projektant powinien wszystkie podstawowe dane zatwierdzonych założeń projektowych utrzymać zarówno w projekcie urbanistycznym zespołu, jak i w projekcie architektonicznym, ze szczególnym uwzględnieniem obliczonej przez inwestora wartości kierunkowej dla średniej wielkości mieszkania.

Do przedstawionego do zatwierdzenia projektu urbanistycznego zespołu główny projektant powinien załączyć wszystkie dane dotyczące struktury mieszkań każdego budynku, przewidzianego w projektowanym zespole osiedlowym, łącznie z bilansem powierzchni użytkowych wszystkich mieszkań i wyliczeniem średniej wielkości mieszkania.

Srednia wielkość mieszkania całego zespołu obliczona przez głównego projektanta nie powinna w zasadzie odbiegać od średniej kierunkowej, zatwierdzonej w założeniach projektowych.

Z chwilą zatwierdzenia tak opracowanego urbanistycznego projektu zespołu osiedlowego, średnia wielkość mieszkania obliczona przez głównego projektanta i zatwierdzona przez inwestora staje się obowiązującą wartością kontrolną dla danego zespołu.

Na tej podstawie główny projektant może przystąpić do projektowania poszczególnych budynków mieszkalnych zespołu. Główny projektant powinien opracować dla każdego budynku konkretny program, wynikający z programu całego projektowanego zespołu osiedlowego. Program budynku powinien zawierać strukturę mięszkaniowa tego budynku oraz średnią wielkość mieszkania obliczoną na podstawie tej struktury.

Srednia wielkość mieszkania w pojedyńczym budynku może odbiegać od średniej wielkości mieszkania, zatwierdzonej w projekcie urbanistycznym danego zespołu. Wynika to stąd, że w niektórych budynkach zespołu może występować przewaga dużych mieszkań w innych zaś przewaga mieszkań małych. Ogólny bilans wszystkich mieszkań w zespole musi jednak wykazać nie większą średnią wielkość mieszkania niż ta, która została zatwierdzona w projekcie urbanistycznym, jako obowiązująca wielkość kontrolna dla danego zespołu.

Należy podkreślić, że wskaźnik c. 11 m^2 powierzchni użytkowej na 1 mieszkańca ulega wahaniom w zależności od przyjętej średniej wielkości mieszkania. Wielkość tego wskaźnika jest odwrotnie proporcjonalna do wskaźnika średniej wielkości mieszkania. Tak np. przy założeniu średniej wielkości mieszkania dla osiedla — 41 m^2, wskaźnik na mieszkańca będzie odpowiednio wyższy niż w osiedlu o średnej wielkości mieszkania wynoszącej 44 m^2. Powyższe możliwości kształtowania się wskaźnika należy uwzględniać w ocenie ekonomicznej projektu.

Możliwość programowania struktury mieszkaniowej we-

dług zasad podanych w normatywie istnieje w budownictwie osiedlowym, przez które normatyw rozumie blok mieszkaniowy lub inną jednostkę mieszkaniową objętą jednym planem urbanistycznym.

Możliwości tej nie ma inwestor przy realizacji budownictwa rozproszonego. W przypadku realizacji na większą skalę budownictwa rozproszonego w mieście istnieje niebezpieczeństwo przy braku kontroli, że przyjmowana dowolnie dla każdego budynku struktura mieszkaniowa może doprowadzić w wyniku do realizacji mieszkań tych kategorii, które nie odpowiadają potrzebom miasta.

Dla uniknięcia tej ewentualności inwestor powinien poczynić starania, zmierzające do sporządzenia przez miejskie komisje planowania gospodarczego bilansu struktury mieszkaniowej w przekroju miasta. W przypadku braku wspomnianego bilansu budynki plombowe powinny być w zasadzie projektowane przy zachowaniu średniej wielkości mieszkania do 44 m².

W planach zagospodarowania przestrzennego dla zespołów mieszkaniowych o częściowo istniejącej zabudowie należy ustalać średnią wielkość mieszkania wyłącznie dla budownictwa projektowanego.

Za prawidłowy przebieg etapowania realizacji osiedli w zakresie otrzymywania w poszczególnych okresach odpowiedniego zestawu mieszkań, odpowiedzialny jest inwestor, który w założeniach projektu może określić programy dla poszczególnych zestawów budynków.

Przy rozpartywaniu architektonicznych projektów wstępnych służba architektoniczno-budowlana powinna między innymi:

a) przestrzegać, aby poszczególne wielkości mieszkań mieściły się w granicach wielkości zamieszczonych w tablicy nr 1 podanej w normatywie,
b) ustosunkować się do prawidłowego rozwiązania funkcji mieszkań.

Przypomina się, że średnia wielkość mieszkań dla spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego została unormowana zarządzeniem Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 23 grudnia 1959 roku (Mon. Pol. nr 3/60, poz. 10).

5. Dodatkowych wyjaśnień wymagają przepisy, zawarte w p. 6.3. i 6.4.3, dotyczące projektowania loggii i balkonów oraz wliczania ich powierzchni do powierzchni użytkowej mieszkań.

W tym zakresie obowiązują następujące zasady:

a) 50% powierzchni loggii wlicza się do powierzchni użytkowej mieszkań tylko przy bilansowaniu całej powierzchni użytkowej mieszkań w projektowanym zespole i obliczaniu średniej wielkości mieszkania dla danego zespołu, która nie może przekroczyć 44 m² powierzchni użytkowej (p.6.3). Natomiast nie wlicza się powierzchni loggii do powierzchni użytkowej mieszkania przy ocenie czy dane mieszkanie mieści się w normie powierzchniowej, obowiązującej wg tabeli nr 1 normatywu (p.6.4.1),
b) ograniczenia dotyczące projektowania loggii są następujące:
   — można projektować co najwyżej jedną loggię na mieszkanie (p.6.4),
   — niedopuszczalne jest projektowanie w jednym mieszkaniu loggii i balkonu,
   — w mieszkaniach kategorii M-1 i M-2 nie należy w zasadzie projektować loggii,
   — suma powierzchni loggii na jednej kondygnacji nie może przekraczać 6% sumy powierzchni użytkowej wszystkich mieszkań w tej kondygnacji, przy czym w tym przypadku do obliczeń należy przyjąć całość powierzchni projekowanych loggii na danej kondygnacji a nie 50%, jak to ma miejsce w wyżej podanym p. „a”,
   — dla właściwego rozmieszczenia loggii należy przyjąć zasadę, że powierzchnia loggii nie może przekraczać 12% powierzchni użytkowej mieszkania, w którym jest projektowana,
c) powierzchnię loggii wlicza się do powierzchni obudowanej budynku i kondygnacji (p.3.3.1.), powierzchni zabudowanej (p.3.3.2) oraz do powierzchni ogólnej budynku (5.1.3. i 5.1.5),
d) powierzchni balkonów nie wlicza się do bilansu powierzchni użytkowej mieszkań przy wyprowadzaniu średniej wielkości mieszkania dla danego zespołu, jak również do sumy powierzchni loggii w obrębie jednej kondygnacji
   Ograniczenia w projektowaniu balkonu wynikają z przepisu punktów 6.4.3. normatywu, wg którego można projektować co najwyżej jeden balkon na mieszkanie,
e) wreszcie wyjaśnienia wymagają przepisy normatywu, dotyczące orientowania loggii. W myśl tych przepisów bezwzględnie jest zakazane projektowanie osiedli o orientacji zamkniętej w granicach od 337,5° do 22,5° odchylenia od kierunku NS. Projektowanie loggii o orientacji w granicach od 315° do 337° oraz od 22,5° do 45° odchylenia od kierunku NS jakkolwiek nie jest przez normatyw wzbronione, nie mniej jest niepożądane z uwagi na nasze warunki klimatyczne i zmniejszone z tego względu nasłonecznienie pomieszczeń.

6. W punkcie 6.5.1. normatyw podaje obowiązujące wysokości kondygnacji, przy czym ustala wysokość pomieszczeń brutto (mierzoną między górnymi powierzchniami podłóg mieszkania) na 2,80 m. Powyższą wysokość kondygnacji należy zachowywać bez względu na rodzaj zastosowanego stropu.

7. Podobna sytuacja może zaistnieć w odniesieniu do wysokości pomieszczeń piwnicznych określonej na 2,50 m brutto (punkt 6.5.3.) w budynkach ogrzewanych centralnie. W tych przypadkach wyniki dokładnej analizy rozwiązań technicznych i gabarytów urządzeń instalacyjnych mogą uzasadnić przekraczanie wysokości normatywnej.

8. Pokoje sypialne (punkt 6.4.2.1.) należy projektować dla jednej lub maksymalnie dla dwóch osób, bez względu na wiek.

9. W zakresie izolacji akustycznej (punkt 6.6) należy stosować przepisy obowiązującej normy PN54/B-02151.

10. Punkt 6.9.1. normatywu dopuszcza wyjątki od konieczności wyposażenia budynków w instalacje wod.-kan. Powyższego przepisu normatywu nie należy rozumieć jako zalecenia stosowania uproszczeń w zaopatrywaniu mieszkań w wodę i kanalizację, a jedynie jako możliwość realizacji budownictwa mieszkaniowego w przypadkach, gdy doprowadzenie wody i kanalizacji ogólno-miejskiej lub budowa urządzeń tego typu jest nierealna ze względów ekonomicznych.

11. W punkcie 6.7. normatyw podaje minimalny czas nasłonecznienia mieszkań ustalając go na $1^1/_2$ godziny w dniu 21 grudnia.

Powyższy przepis należy rozumieć jako zasadę przy sytuowaniu budynków luźnych, nie związanych z istniejącą zabudową oraz nie projektowanych w zespołach osiedlowych.

Należy podkreślić, że zagadnienie minimalnego czasu naświetlania mieszkań w zabudowie skupionej i związane z tym przepisy o minimalnych odległościach między budynkami są przedmiotem normatywu urbanistycznego i w tym zakresie obowiązują nadal przepisy zarządzenia Prezesa KUA nr 76 z dnia 25 marca 1956 r.

12. Punkt 6.12. normatywu ustala, że w budynkach o wy-

sokości 14 m i wyższych należy stosować dźwigi i zsypy na śmierci, przy czym wysokość budynku 14 m liczy się od poziomu stopnia wejściowego do podłogi najwyższej kondygnacji.

Normatyw nie określa charakteru użytkowego tej kondygnacji. Należy rozumieć, że chodzi tu o kondygnację mieszkalną względnie mieszaną, na której oprócz urządzeń z zakresu wyposażenia budynku znajdują się również mieszkania.

13. Redakcja pierwszego zdania punktu 6.13. normatywu jest niedostatecznie jasna i z tego powodu ten przepis może być mylnie rozumiany. Prawidłowe brzmienie tego zdania jest następujące: „Każde mieszkanie (z wyjątkiem mieszkań M-1 w domach centralnie ogrzewanych) powinno mieć zapewnioną komórkę gospodarczą".

PREZES KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY
St. Albrecht

MINISTER GOSPODARKI KOMUNALNEJ
wz **J. Goryński**

58.

PISMO OKÓLNE nr 26 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 czerwca 1960 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu obowiązujących branżowych-resortowych cenników robót akordowych

(znak: ZB/COTNP/60)

Na podstawie ust. 2 § 3 zarządzenia nr 72 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 marca 1960 r. w sprawie cenników akordowych (Dz. Urz. MBiPMB. nr 5, poz. 25), w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych ustala się, co następuje:

1. Wykaz obowiązujących branżowych-resortowych cenników robót akordowych, stanowiący załącznik do powołanego zarządzenia, uzupełniony zgodnie z pismami okólnymi Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych: nr 13 z dnia 30 marca 1960 r. (Dz. Urz. MB i PMB nr 6, poz. 35) i nr 25 z dnia 13 czerwca 1960 r. (Dz. Urz. MBiPMB nr 9, poz. 52) uzupełnia się następującą pozycją:

8. — Konstrukcje stalowe hal i budynków szkieletowych. Cennik wymieniony wyżej w poz. 8 został wydany przez Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w formie książkowej, wydawnictwo „Arkady", Warszawa, czerwiec 1960 r.

2. Cennik, o którym mowa w ust. 1, obowiązuje od dnia 1 lipca 1960 r. we wszystkich zakładach podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz przez niego nadzorowanych, a podległych radom narodowym, w których obowiązuje załącznik nr 1 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r.

3. W zakresie trybu wprowadzania i stosowania cennika, o którym mowa w piśmie okólnym, należy odpowiednio stosować przepisy powołanego we wstępie zarządzenia nr 72 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 marca 1960 r.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
O. Vieweger

59.

PISMO OKÓLNE nr 27 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 20 czerwca 1960 r.

w sprawie zakresu działania głównych księgowych.

(znak: KSR-I/D-400/60)

W związku z przeprowadzaną przez banki, w wyniku zmiany przepisów o przedsiębiorstwach państwowych, akcją rejestracyjną pełnomocników przedsiębiorstw w zakresie majątkowym, Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Księgowości i Rewizji wyjaśnia, co następuje:

W myśl przepisów uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Mon. Pol. nr 58, poz. 278), jak i przepisów dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. Urz. z 1960 r. nr 18, poz. 111) główny księgowy nie może być ustanowiony pełnomocnikiem przedsiębiorstwa do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych.

Główny księgowy będąc powołany między innymi do kontroli wewnętrznej przedsiębiorstwa, polegającej na badaniu legalności, rzetelności i prawidłowości jego operacji gospodarczych, nie może równocześnie być współdysponującym środkami pieniężnymi, ponieważ równałoby się to kontroli własnej działalności.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
wz **St. Cichoń**

KOMUNIKAT II

Zostały wydane, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

nr 122 z 8.VI.60 r. znak: DW/60 w sprawie zapewnienia realizacji inwestycji w roku 1960 dla potrzeb badań jądrowych;

nr 125 z 13.VI.60 r. znak: GM/4/60 w sprawie wyjazdów służbowych za granicę oraz zapraszania gości zagranicznych;

nr 130 z 18.VI.60 r. znak: OR3-52/60 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Rzeszowskie Przedsiębiorstwo Transportowe Budownictwa.

Okólniki Ministra:

nr 30 z 5.VI.60 r. znak: In-Ri/2777/60 w sprawie przygotowania inwestycji własnych resortu na rok 1961 i lata następne;

nr 32 z 13.VI.60 r. znak: GM/2/9-12/37/60 w sprawie pokrywania przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych kosztów utrzymania i leczenia pracowników w ośrodku profilaktycznym w Dusznikach Zdroju i Krynicy.

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. Zam. 1300/60. Nakł. 7500 egz. C-33.